

[Ernst Christiansen.]

land skulle blive det hele Europa, det burde blive hele verden.

Det europæiske Råd er naturligvis kun en begyndelse til en sådan udvikling, og i sit omfang er det sådan set en beskeden begyndelse. Det omfatter ifølge det forslag, der ligger på vort bord, kun 10 af Europas stater med ca. 170 millioner indbyggere, og det er altså langt fra at omfatte hele Europa, men vi kan glæde os over, at de stater, der er med, disse 10 lande, vel er Europas mest fremskredne, mest udviklede, mest betydningsfulde lande på en række punkter, og det tror jeg navnlig, vi skal glæde os over, når vi tænker på det arbejde, der skal udføres i det kommende ministerudvalg og i den kommende rådgivende forsamling.

Om det fælles arbejdsgrundlag hedder det i statuten, at de stater, der nu går sammen, „bekræfter deres tillid til de åndelige og etiske værdier, som er deres folks fælles arvelod og den sande kilde til personlig frihed, politisk uafhængighed og til et styre, hvilende på lov og ret — principper, som danner grundvolden for ethvert sandt demokrati.“

Det er det grundlag, der er fælles for disse stater, og det hedder, at det er deres fælles overbevisning,

„at det er af afgørende betydning for bevarelsen af menneskenes samfund og civilisation, at freden befæstes på grundlag af retfærdighed og internationalt samarbejde“.

Personlig frihed, politisk uafhængighed, et styre hvilende på lov og ret, fred på grundlag af retfærdighed og internationalt samarbejde, det er et godt grundlag at bygge en ny organisation op på, det kan give tillid til og tro på, at der kan nås frem. Lad os også konstatere, at selvom det kun er 170 millioner af Europas indbyggere, det drejer sig om, er det dog mellem 20 og 30 millioner flere, end den store nordamerikanske republik har, den republik, der er nået så langt, bl. a. fordi den har haft mulighed for et samarbejde mellem sine beboere, hvor grænser ikke har været adskillende, hvor man ikke har været hemmet af stridigheder mellem de enkelte områder. Så er der endelig det, at ifølge den foreliggende Statut kan Det europæiske Råd udvides, nye stater kan drages ind. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at udtale håbet om, at det må lykkes at udvide Det europæiske Råd til virkelig at blive en fuldttonende europæisk institution.

Med hensyn til beføjelser og opgaver,

som den højtærede udenrigsminister i går gennemgik så udførligt, at jeg blot behøver at sige nogle få ord om det, gælder det selvfølgelig — det kan man ikke skjule —, at Det europæiske Råd er langt fra at være, hvad man kunne ønske. Det er, som den højtærede udenrigsminister fremhævede, temmelig uklart, hvilke opgaver Det europæiske Råd egentlig kan tage sig af, eller rettere sagt, det er uhyre uklart, men meget rummeligt formuleret. Bortset fra det nationale forsvar kan så at sige alle problemer tages op. Det er en rummelighed, som på sin vis kan betyde en fordel, men det kan unægtelig også være en svaghed. Lad os håbe, at denne rummelighed må kunne åbne adgang til at drage stedse flere problemer ind til virkelig løsning i Det europæiske Råd.

Når man betragter Det europæiske Råds organer og deres beføjelser, ser man den tvvedelthed, som det nuværende forhold staterne imellem vel gør uundgåelig. Af de to hovedorganer er ministerudvalget vel det, man kan kalde den egentlige eksekutive instans, men den eksekutive styrke og magt er dog begrænset til at rette henstillinger, og der forudsættes praktisk talt enstemmighed. Jeg synes, man har lov til allerede her at sige, at det er en god ting, at der nu skabes et fast europæisk organ.

Den rådgivende forsamling, som vel er det organ, der har den mindste magtbeføjelse, synes jeg alligevel er det mest lovende. Der er så meget i strukturen ved den rådgivende forsamling, at man virkelig fristes til at kalde den det første europæiske parlament. Der mødes 87 repræsentanter fra 10 forskellige stater, altså en forsamling på størrelse nogenlunde med dette høje ting. De 87 repræsentanter mødes til drøftelse på et grundlag, der er nyt for internationale drøftelser. Der møder 18 repræsentanter for nogle af de store lande og lidt færre for de mindre, 4 f. eks. for Danmark. Men det, der er tanken, er, at de møder ikke som grupper, der stemmer som grupper på hvert sit lands vegne. Det står for mig som det store betydningsfulde, at man i denne rådgivende forsamling vil kunne se brydninger, som i et almindeligt parlament. Jeg ved godt, at der er folk, der taler ilde om partipolitiske skillelinier, men jeg mener, at partipolitiske skillelinier til tider kan være overmåde frugtbare, og jeg tror, at hvis, for at bruge en moderne glose, tværpolitik kunne sejre i den rådgivende forsamling, så at de forskellige staters grupper gik i stykker, at der ud af dem skabtes et flertal, så at man fik delings-